

med Velvillie af det høje Ting. Det er jo vort Ønske efterhaanden at naa til obligatoriske Traktater med de forskellige fremmede Lande, og selve Voldgiftstanken fremmes utvivlsomt, hver Gang nye obligatoriske Voldgiftstraktater afsluttes. Derved vil Jordbunden blive beredt, saaledes at vi komme nærmere hen til det Maal, vi have sat os, nemlig Afslutning af fuldt moderne Traktater med vore Grænselande.

Forhandlingerne med Hensyn til denne Traktat blev paabegyndte for et Par Aar siden, men førte den Gang ikke til noget Resultat, idet Forhandlingerne fra vor Side blev afbrudte, da Brasilien ikke den Gang ønskede at indgaa nogen Traktat undtagen paa Grundlag af de almindelige Stormagtstraktater. Det forekom mig da, at med de faa Berøringspunkter, vi have med Brasilien, vilde en saadan Traktat være af temmelig tvivlsom Natur og vilde i alt Fald skade os ved de senere Forhandlinger, som vi kunde faa med andre Lande. Det viser sig da ogsaa, at der ved denne Afbrydelse ikke er beredt os nogen Skade, idet den brasilianske Regering atter i Efteraaret kom tilbage til Sagen og nu viste sig beredt til at afslutte en Traktat med os paa Basis af vor mest moderne, nemlig Traktaten med Portugal, og paa dette Grundlag er saa den nuværende Traktat bleven vedtaget. Nogle enkelte Forandringer have vi imidlertid maattet gøre paa Grund af de Bestemmelser, som findes i den brasilianske Grundlov. Vi kunde jo ikke forlange, at den skulde forandres for vor Skyld, og vi maatte derfor respektere de Synspunkter, som saaledes kom frem fra brasiliansk Side. Dette vedrører først Bestemmelsen om, at Tvistemaal, som gøre Indgreb i de to Landes grundlovmæssige Forskrifter, skulle være undtagne fra Voldgiftskendelse. Denne Bestemmelse tror jeg ikke vil have særlig stor Betydning, men derimod er det jo absolut mindre ønskeligt, men, som sagt, noget, vi ikke kunne forandre, at selve Voldgiftsaftalen ikke mere kan fastsættes af Domstolen selv, men maa hver Gang forinden forelægges de to Landes Parlater. Paa den anden Side har saa Traktaten faaet tilbagevirkende Kraft, og der er taget Bestemmelse om, at man ikke behøver alene at holde sig til Domstolen i Haag, men, hvad der af økonomiske Grunde kan være heldigt, ogsaa kan vælge enten en enkelt Dommer eller en Regering eller en anden Domstol.

Med disse faa Bemærkninger skal jeg

anmode det høje Ting om at give sit Samtykke til den foreliggende Traktat.

Brandes: Medens man kun kan anerkende, at den danske Regering, særlig det danske Udenrigsministerium, søger at udvide Voldgiftsomraadet til saa mange Lande som muligt, og medens man ogsaa maa billige, at Udenrigsministeriet nu efter for-gæves Forsøg har kunnet faa afsluttet en Traktat med Brasilien, maa jeg beklage, at denne Traktat er bleven saaledes, som den er, at den ikke er bleven af den gunstigste Type, men tværtimod en Traktat af den Art, man kan kalde: i to Trin. Den højtærede Minister har allerede nævnt, at forud for en Voldgiftssags Opstaaen mellem to Lande maa der træffes noget, som i Traktaten kaldes en „Voldgiftsaftale“. Jeg skal et Øjeblik standse ved dette Ord. Det giver, hvad der paa Fransk hedder *compromis spécial*. Tidligere brugte man i Traktater i den danske Tekst — Traktater foreligge jo baade i fremmed og dansk Tekst — Ordet „Voldgiftsantagelse“ for dette Ord *compromis spécial*. Dette er jo slet ikke noget dansk Ord og har egentlig ikke nogen Mening, og det undrer mig, at ingen af dem, som have haft at gøre med den Art Sager — jeg selv heller ikke — har været opmærksom paa, at man brugte et saa mærkeligt Udtryk i den danske Tekst. Nu er man kommen til at bruge Ordet „Voldgiftsaftale“. Det er nu i Virkeligheden heller ikke nogen Voldgiftsaftale — „compromis“ betyder jo ikke det —, der er slet ikke Tale om Voldgift, idet Aftalen nemlig skal fastsætte tre Punkter: Stridens Genstand, Udstrækningen og Omfanget af den Myndighed, som Voldgiftsdomstolen faar, og for det tredie de Friste, indenfor hvilke Proceduren foregaar. Kun dette berøres i den saakaldte „Voldgiftsaftale“. Jeg vilde foretrække at kalde det en Særoverenskomst. Der er nemlig det mærkelige, at naar man ser hen til tidligere Traktater, som ere sluttede med Lande, hvor man i Stedet for at bruge Fransk som fremmed Tekst har maattet bruge Engelsk, nemlig de Traktater, som ere sluttede med England eller med de Forenede Stater i Nordamerika, staar der paa Engelsk for det franske Ord *compromis spécial* det engelske Ord „special agreement“, og dette er ganske rigtigt oversat paa Dansk ved „særlig Overenskomst“. Nu vil jeg gerne spørge den højtærede Udenrigsminister: Hvorfor bruger man et andet Ord paa Dansk og er saa lidet sikker i sin Sag, at man det ene Øjeblik bruger et Ord som